

адреса лица бждатъ готови съ него, той ще се погрижи да свика отново едно таквoзъ извънредно събрание за обсжждане и одобрение въпросния адресъ. Такъвъ край взе тогава това извънредно въ тия извънредни врѣмена българско събрание въ екзархийския домъ на с. Ортакой. Друго таквoзъ събрание, въпрѣки горното съобщение на Екзарха, не се свика, поне до първитѣ дни на мѣсець августъ 1876 г., до когато авторътъ на тия бѣлѣжки бѣше още въ Цариградъ, но Екзархътъ извърши послѣ самъ каквото можѣ и прѣдъ правителството, и прѣдъ Султана, комуто впрочемъ бѣше се и прѣдставилъ още при възшествието му, както бѣха постѣпили и всички духовни началници на другитѣ народности въ империята.

„Нѣма да го бжде, па нѣ-дали ще и да излѣзе нѣщо добро отъ такъвъ адресъ и отъ такива извънредни наши събрания при таквизъ условия, та трѣба да видимъ, какво друго би могло да се направи въ днешно врѣме“, каза Екзархътъ съ въздишка на двама-трима души отъ по-приближенитѣ до него, останали въ Екзархийския домъ, слѣдъ като се разотидоха всички други. Между тия двама-трима души бѣше и авторътъ на тия бѣлѣжки. Екзархътъ го взе послѣ на страна и го помоли повѣрително, както впрочемъ правѣше и въ нѣкои други случаи, да иде на другия день да посѣти отъ негово име руския посланникъ генералъ Игнатиевъ, за да му съобщи нѣкои по-прѣсни новини пристигнали отъ размиренитѣ български мѣстности, да го помоли и тоя пжтъ да се застѣпи отново дѣто трѣба и до колкото може за измжчения български народъ, а при това да му разправи и за неуспѣха на извънредното събрание въ Екзархията, за което посланникътъ билъ прѣдизвѣстенъ. Разумѣва се, че всичко това се изпълни съ готовность още на другия день и сжщия пакъ день Екзархътъ биде увѣ-доменъ за всичко.